

Μεταξύ μας

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΦΙΛΟΣ

Διαφημιστική άγγελία σε μεγάλη έφημερίδα του Λονδίνου:

«Κάπου ίσως υπάρχει κάποιος φίλος για σένα».

Κι' από κάτω ή επεξήγηση: «Ίσως σ' ένα μέρος αύ-
της της πόλης να υπάρχει ένας άνθρωπος ακριβώς σαν κι'
έσένα, στην ηλικία σου, με τα ίδια τα δικά σου ενδιαφέ-
ροντα, με την ίδια έλλειψη επικοινωνίας, με την ίδια μονα-
ξιά. Διά μέσου, λοιπόν, του γραφείου μας, μπορείς ν' απο-
κτήσεις ένα φίλο».

Καθαρὰ διαφημιστική ή άγγελία, προπαγανδίζει τον
«φίλο» όπως θα προπαγανδίζε ένα άπορρυπαντικό. Η πρώ-
τη αντίδραση μου ήταν μια έκρηξη θυμού για τον χυδαίο
τρόπο με τον οποίο μεταχειρίζονται το πιο όμορφο από τα
άνθρώπινα συναισθήματα, τη φιλία. "Όταν όμως κάθισα
και το καλοσκέφτηκα, με πλημύρισε μια μελαγχολία.

Για να υπάρχει και να συντηρείται αυτό το «Γραφείο
Φιλίας» θα πεί πως έχει πελάτες. Για να έχει πελάτες θα
πεί πως οι άνθρωποι αυτοί κατέφυγαν κοντά του από μίαν
άπελπισμένη ανάγκη: "Ένα φίλο, ένα άνθρωπο που να μπο-
ρείς ν' ανταλλάξεις, μαζί του δυο κουβέντες, κάποιον που
να ενδιαφερθεί αν εσύ είσαι καλά ή αν χαροπαλεύεις, αν
είσαι εύτυχισμένος ή αν σε δέρνει ή πιο μαύρη άπελπισία,
αν διασκεδάξεις ή πεινάς. "Έναν Συνάνθρωπο, με κεφαλαίο
Σ.

—Το να ζει κανείς σε μια πόλη σαν το Λονδίνο, το
Παρίσι, τη Νέα Υόρκη, αυτά τα μεγαθήρια του πολιτι-
σμού μας, είναι ή πιο σκληρή δοκιμασία για το ανθρώπι-
νο μυαλό. Κοιμάσαι και ξυπνάς ανάμεσα σε όκτώ εκατομ-
μύρια άνθρωπους, και τις πιο πολλές φορές μέσα σ' αυτά
τά όκτώ εκατομμύρια, δεν υπάρχει ούτε μια ψυχή να σ'
ανοίξει την πόρτα της μια θραυτά μοναξιάς. Στις πόλεις
αυτές υπάρχουν σπίτια που στεγάζουν εκατοντάδες οικο-
γένειες, τη μια πάνω στην άλλη, τη μια δίπλα στην άλλη.
Οί άνθρωποι, βιαστικοί, κλεισμένοι ο καθένας στον δικό του
κόσμο, στο δικό του καβούκι, συναντώνται άφηρημένοι
στις σκάλες ή στα άσανσέρ και ούτε που ανταλλάζουν μια
καλημέρα.

—'Εμείς, στη μικρή μας πατρίδα, που να μας την
φυλάει ο Θεός, στο χωριό, στη γειτονιά μας, είμαστε μια
οικογένεια. 'Ο ξάδελφος, ή νουνά, ή θείος, ή γιαγιά. Κι' ά-
κόμα ή συμμαθήτρια, ή «κουμέρα», ή φίλη, ή γειτόνισσα.

—Μία ξένη φίλη μου φεύγοντας από δω ήταν σαρκυ-
σμένη. Δεν θα ξεχάσω τα τελευταία της λόγια: «'Εδώ στην
Κύπρο, ξέρεις πως έχεις φίλους. Μπορεί να μη τους βλέ-
πεις συχνά, μα ξέρεις πως είναι εκεί σε μια ώρα ανάγκης.
Κι' αυτό είναι το πιο παλύτιμο πράγμα, είναι ή άσφάλεια,
ή ζεστασιά της συντροφιάς».

Ξαναδιαβάω την άγγελία: «Κάπου, σ' ένα δρόμο,
σ' ένα σπίτι αυτής της πόλης, ίσως υπάρχει κάποιος φίλος
για σένα».

"Όχι πως κι' εμείς δεν έχουμε τις στιγμές της μονα-
ξιάς μας. "Όχι πως δεν έρχεται ώρα που ψάχνουμε το μυα-
λό μας να βρούμε «κάποιο φίλο» για μια συγκεκριμένη
ανάγκη, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση. "Όμως θέλω να
πιστεύω πως στον δικό μας τόπο δεν θάκανε καθόλου κα-
λές δουλιές ένα «γραφείο φιλίας». 'Η επικοινωνία σ' εμάς
είναι πιο εύκολη, πιο εγκάρδια. Δεν χρειάζεται ειδικά γρα-
φεία για ν' αποκτηθεί. 'Ο λαός μας είναι λαός με μεγάλη,
άνοικτη καρδιά, είναι λαός που δεν μπορεί να ζήσει στη
μοναξιά, ούτε στη σιωπή, ούτε σε «καβούκια». Γι' αυτό
και τόσο πολύ του ταιριάζει ο ούρανός του, ο ήλιος του, ή
καθαρή του άτμόσφαιρα, ή μικρή φωτεινή του γή, που να
μας την φυλάει, και πάλι, ο Θεός.